

Τοῦ ἔρωτος ἐσύναιε τὰ δῶρα—
καθένα τῆς θυμίζει κάτι τί,
μιά τῆς ἀγάπης τῆς οὐράνια ὥρα,
μιά τῆς καρδιάς τῆς μυστικῆς γιορτῆς

Ἡ μυρωδιά τοῦ ἄνθους ἔχει οὐδύσει,
τὰ φύλλα μένουν ἀχρωμα, ξηρά.
Ἡ γλυκεῖα φλόγα ἔχει ξεψυχήσει,
καί μὲν ἡ ἄγρια, βουδὴ πυρά.—

Πηγαίνει στὸ ἀτμόπλοιο θλιμμένη,
δὲν τὴνέ συνοδεύει μιὰ ψυχὴ!
Σὲ μιὰ γωνιά μαζεύθηκε σὰν ἔζη,
σὲ δάκρυα πνιγμένη ἡ φτωχὴ

Ἀπάνω λάμπει ὁ Ἀποσπερίτης,
ἡ πόλις ἀντικρὺ φεγγοδοῦλᾶ,
κι' ἀκούετ' ἡ μυριόφωνη βοή τῆς·
μεθᾶ, χορεύει, κλαίει καὶ γελᾶ.

Τὸ ἄστρο τῆς θυμίζει τὴν πατρίδα,
καὶ σκέπτεται μὲ τί κρυφὴ χαρά,
μὲ τί χρυσὰ ὀνείρατα κ' ἐλπίδα
ἐπάτησε τὰ ξένα μιὰ φορὰ.

Καὶ βλέπει τὴ μεγάλη αὐτὴ Πόλι,
αὐτὴ τὴν ἑακουσμένη ξενιτιά,
σὰν θάλασσα ποῦ τὴ χαρὰ τῆς ὅλη
ἐρρούφησε σὰν μιὰ σταλαγματιά!

Πατεῖ τὸ χῶμα τῆς πατρίδος πάλι
μιὰν εὐμορφὴν τοῦ Μάϊ χαυραγγή.
Ἔχει στὸ στήθος τῆς χαρὰ καὶ ζάλῃ
ἐμπρὸς εἰς τῶν γονέων τῆς τὴ γῆ.

Νομίζει πῶς ἡ πλάσις ὅπου χύνει
τριγύρω εὐλογία καὶ χαρὰ,
ποῦ πάτησε ἀθῶα μιὰ φορὰ,
μὲ μυστικὴ φωνὴ τὴν κατακρίνει.

Καὶ προχωρεῖ μὲ τὴν καρδίᾳ σφιγμένη,
μὲ πνεῦμα ζαλισμένο καὶ θολό,
καθὼς ἐκεῖνο τὸν ἁμαρτωλό,
ποῦ τρέμοντας στὴν ἐκκλησίᾳ μπαίνει.

Καὶ προχωρεῖ τὰ τρυφερά κλωνάρια
χαϊδεύουν τὴ σκυμμένη κεφαλὴ·
κορυδαλὸς φωνάζει στὰ χορτάρια,
χρόνια χρυσὰ στὸ πνεῦμά τῆς καλεῖ.

Λαγκάδι πράσινο μακρὰν ἐφάνη,
ποῦ ἔδωσε κ' ἐκεῖνὴ μιὰ φορὰ.
Μιὰ δόσκισσα τ' ἀράκια τῆς τηρᾶ
καὶ τραγουδᾷ καὶ πλέκει ἵνα στεφάνι.

Πνίγει τὰ δάκρυα τὸ στεναγμὸ τῆς·
ἀνέβαινε μὲ πίκρα στὴν καρδιά.
Σὲ λίγο ξεπροβάλλει τὸ χωριὸ τῆς
χωμένο μέσθ' ἀπὸ τὰ πράσινα κλαδιά.

Γλυκεῖα γαλήνη καὶ χαρὰ στὴ φύσι,
καὶ στῆς καρδιάς εἰρήνη καὶ ὁροσιά.
Κατέβαινε χαρούμενη στὴ βρύσι
ἀγνὴ σὰν τὸ λουλουδί κορασιά.

Ἐμπρὸς σὲ σπῖτι στέκει παλληκάρι,
ὅπου τὴν ἀγαποῦς ἕνα καιρὸ·
σιμὰ του στέκει ταῖρι ὁροσερό,
Ξανθὸ παιδάκι παίξει σὲ χορτάρια.

Τὸ γέρικο σπιτάκι τῆς παρέκει
μὲ τὴν κληματαριὰ τὴν χαιρετᾷ,
ποῦ τὰ σγουρά τῆς βλασταράκια πλέκει
ἀπάνω σὲ καλὰμια σταυρωτά.

Ὁ γέρο πετεινὸς μέσθ' ἀπὸ κηπάρι
τὸ πρωῒν τραγουδῇ του λαλεῖ,
καὶ στέκουν τὰ λουλούδια τῆς μὲ χάρι
μέσθ' ἀπὸ γάστραις γύρω στὴν αὐλή.

Καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὸ ἅγιο ἀγέρι
πετᾷ μὲ σιγαλὸ μουρμουρισμό,
καὶ παραδέσους περασμένους φέρει
μέσθ' ἀπὸν ἐκστατικὸ τῆς λογισμοῦ.

Χρυσὴ ἀκτίνα ἀπ' τὴ θύρα μπαίνει
καὶ στὸ ἀντικρυνὸ θρονί φιλεῖ
τὴν ὄψι τῆς γρηᾶς τὴ μαραιμένη
καὶ τὴν ἀσπρόχιον τῆς κεφαλῇ.

Συγκίνησις καὶ πόνος τὴν ἀρπάζει,
τὸ τρυφερό τῆς γόνάτο λυγρᾶ,
τὸ γαλανὸ τῆς μάτι σκοτεινιάζει—
στὴ θύρα σὺρνεται ἀργὰ ἀργὰ.

Τινάχθηκ' ἡ γρηᾶ ἀπ' τὸ θρονί τῆς,
τὸ αὐστηρὸ τῆς πρόσωπο γελᾷ,
ἀπὸ τὰ μάτια δάκρυο κυλᾷ,
ἀνοίγει τὴν ἀγκάλῃ στὸ παιδί τῆς.

«Καὶ ὁ πατέρας μου» ῥωτᾷ ἡ Μάρω
μὲ φρίκη καὶ προαισθησι κρυφῇ.
Σκοτεινιάσε τῆς μάνας ἡ μορφὴ·
«Συντρόφισσε γὰ πάντα μὲ τὸ Χάρο!»

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

6

ν' Ἡρὸν νῆ λαμπρουπασχάλια κ' ἡ λαμπροφορεμένη.
Στολίζ' ἡ μάννα τὸν ὕμνῳ κ' γῇ ἀδερρῇ τὸν ζῶνει.
Στολίζονταν γῇ αὐγενικὴς νὰ πάν' νὰ μεταλάβουν.
Μιὰ κίνησαν κ' ἀγῆναν, κίνησαν κ' παγαίουν,
μπροστὰ παγαῖν' ἡ νηούτσικους σὰ μῆλου μαραμμένου,
σὰν μῆλου σὰ τραντάφυλλο σὰ νύφη στολισμένη.
Μιὰ πάν' σιμὰ μιὰ πάν' κοντὰ ε' τῆς ἡκλήσεως τῆς πόρτης,
μιὰ σὰν τοὺς εἶδαν ἡ κλήσεως κ' ἡ ἀγία τὰ βαγγέλια,
μιὰ ἡ κλήσεως τὰρᾶχτηκαν τ' ἀγία βαγγέλια τρέμουν.
Κ' ἡ μάννα του τὸν ῥώτησι, μανὰν του τὸν ῥωτοῦσι:
—ν' Υἱέ μ' κ' τ' ἔφθης τὸν Θεὸ κ' δὲ μὰς στρέγουν τ' ἀγία;
—ν' Ἡγὼ λῆγα μανίτσα μου νὰ μὴ μὲ τὸ ῥωτήσης,
κ' τῶρα ποῦ μ' ἠρώτησις θὰ σοὶ τὸ μαρτυρήσω.
ν' Ἀλλὴ βουλὰ ε' τὸν πόλημου κ' ἄλλῃ βουλὰ ε' τὸν κούρσου,
ν' Ὀλνοι μανὰν μου σκότουναν Πασιάδης Βοϊθοντάδης,
κ' ἡγὼ μανὰν μου σκότουναν παπάδης Δεσποτάδης.
ν' Ὀλνοι μανὰν μ' χηρέτισαν Χριστὸν κ' ἀγία βαγγέλια,
κ' ἡγὼ μανὰν μ' χηρέτισα ματοῦδι ἀραχνιασμένα.
ν' Ὀλνοι ἔδηναν τοὺς μαύρους του σὲ δάφνης σὲ μυρσίνης,
κ' ἡγὼ δῆσα τὸν μαῦρου μου σὲ μιὰ; κορῆς κιθοῦρι;
κ' ἡ μαῦρους μ' ἡχλημήτηρηι κ' ἡ κόρ' ἀναστηνάξει.
(Ἐκ τῆς συλλογῆς Θεοχάρη Χ. Γερογιάννη ἱατροῦ)

Ἡ ἡδονὴ δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ἀπάτης,
ἀλλ' ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν μόνῃ τῇ ἀληθείᾳ.